

BOGDAN ALECU

CETATEA

ROMAN

NICULESCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ALECU, BOGDAN

Cetatea / Alecu Bogdan. - București : Editura Niculescu, 2021

ISBN 978-606-38-0573-8

821.135.1

© Editura NICULESCU, 2021

Bd. Regiei 6D, 060204 – București, România

Telefon: 021 312 97 82; Fax: 021 312 97 83

E-mail: editura@niculescu.ro

Internet: www.niculescu.ro

Comenzi online: www.niculescu.ro

Comenzi e-mail: vanzari@niculescu.ro

Comenzi telefonice: 0724 505 385, 021 312 97 82

Redactor: Liliana Scarlat

Tehnoredactor: Lucian Curteanu

Copertă: Carmen Lucaci

ISBN 978-606-38-0573-8

Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei cărți nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nicio formă și prin niciun mijloc, electronic sau mecanic, inclusiv prin fotocopiere, înregistrare sau prin orice sistem de stocare și accesare a datelor, fără permisiunea Editurii NICULESCU. Orice nerespectare a acestor prevederi conduce în mod automat la răspunderea penală față de legile naționale și internaționale privind proprietatea intelectuală.

Editura NICULESCU este partener și distribuitor oficial OXFORD UNIVERSITY PRESS în România.

E-mail: oxford@niculescu.ro; Internet: www.oxford-niculescu.ro

1

Conducea deja de ceva vreme și păreau să se apropie de destinație. Ea stătea în dreapta și scruta drumul care șerpuia printre și peste dealuri, atât cât putea vedea prin semiîntuneric, în lumina farurilor. Era o toamnă târzie de noiembrie, dar vremea era încă destul de plăcută. Începea să se însereze.

Punctul de întâlnire fusese de această dată autogara dintr-un mic orașel aflat pe la mijlocul distanței dintre orașul ei și orașul lui. De obicei se întâlneau în gara sau autogara unui astfel de oraș. El venea cu mașina, ea cu trenul sau autobuzul. Aveau de mers fiecare câteva sute de kilometri până la punctul de întâlnire. El își calcula timpul în așa fel încât să ajungă măcar cu o jumătate de oră înainte de sosirea ei. De la punctul de întâlnire, plecau apoi cu mașina lui la vreo pensiune mai deosebită, în câte un loc uitat de lume. Ea era cea care alegea cu grijă locul unde aveau să stea.

A ajuns, așa cum își propusese, înainte de ora la care trebuia să sosească autobuzul. Văzându-l intrând în autogară a ieșit din mașină și a pornit nerăbdător către peron. Ea era deja în picioare în autobuz, îl văzuse și-i zâmbea. Manevrele de parcare ale șoferului păreau exasperant de lente. În sfârșit, a coborât din autobuz și i-a sărit în brațe. Au rămas așa îmbrățișați câteva clipe, încurcându-i pe ceilalți pasageri care voiau să coboare din autobuz, bombănind nemulțumiți.

A ridicat-o cu tot cu geanta de voiaj și a început să fugă cu ea în brațe spre mașină. Nu mai erau chiar niște puștani, ba din contră, erau doi adulți în toată firea, dar reîntâlnirea îi făcea să se poarte ca niște adolescenți fugiți de-acasă. Privirile curioase și amuzate ale oamenilor din autogară îi însoțeau. Nu se sinchiseau câtuși de puțin de cei din jurul lor.

Ajunși la mașină, i-a așezat geanta de voiaj în portbagaj, lângă rucsacul lui. Sarcinile erau bine împărțite. Ea era responsabilă cu dulciurile, el aducea vinul lor preferat, micul player portabil și alte obiecte care le puteau fi de folos în escapadele lor, în funcție de unde îi purtau pașii sau de care erau condițiile pe care le găseau la destinație. Oricum era mai ușor să le arunce el pe toate

în mașină decât să le care ea cu autobuzul. Așa încât în portbagaj se aflau lanterne, saci de dormit, bețe de drumeție, pelerine de ploaie și cine mai știe câte altele.

Mașina era una mai degrabă veche decât nouă, ba chiar prea veche după părerea unora. Un model de teren, cu tracțiune integrală la nevoie. Lui nu-i păsa despre comentariile altora, era exact ceea ce-i trebuia, o mașină care îi asigura un grad suficient de confort, sigură, al cărei scop era unul foarte simplu și precis: de a-l duce din punctul A în punctul B. Și aici nu dăduse greș niciodată. Culoarea era cam fistichie, dar, pentru că o luase la mână a doua, nu a avut prea multe opțiuni. Era genul care nu punea prea mult preț pe astfel de lucruri materiale. Mai ales pe mașini.

S-au suit în mașină și s-au luat din nou în brațe, sărutându-se îndelung, de astă dată cât de cât feriți de privirile curioșilor. Apoi, cu palmele pe obraji ei, privind-o în ochi, o întrebă:

— Unde mergem astăzi, iubito? Care e destinația finală?

— Mergem... mergem să căutăm cetatea!

Drumul, mai ales de când ieșiseră de pe autostradă, era pustiu. Îngust și pustiu. Ar fi trebuit să ducă într-un sat uitat de lume, mai exact la o

veche cetate unde plănuiau să înnopteze. Chiar în cetate! Ei doi și nimeni altcineva... Toată cetatea numai pentru ei! Ea făcuse rezervarea și se întrebau ce fel de cetate o fi, în condițiile în care cele mai multe cetăți, mult mai cunoscute, erau niște ruine, câteva urme de ziduri de jumătate de metru înălțime, gropi săpate de arheologi și, cu puțin noroc, niște cioburi de oale.

Cel mai probabil, era vreo pensiune vecină cu rămășițele cetății, dar oricum nu mai conta. Important era că erau doar ei doi, singuri, neștiuți de nimeni, departe de rutina zilnică, de paradoxul monotoniei încapsulate în agitația vieții din marile orașe, departe de orice. Harta după care se ghidau și pe care ea o ținea desfășurată în poală, arăta că mai sunt doar câțiva kilometri, așadar, în cel mult jumătate de oră ar fi trebuit să ajungă.

Deși lui prea puțin îi păsa dacă este sau nu o cetate *funcțională*, ea părea un pic încordată. Doar ea se ocupase ca de obicei de problemele administrative și n-ar fi vrut să dea greș nici de data aceasta. Așa încât, ca să-i risipească îngrijorarea, și-a zis că ceva muzică ar mai micșora tensiunea. S-a gândit puțin ce s-ar potrivi momentului și a început să manevreze player-ul mașinii.

veche cetate unde plănuiau să înnopteze. Chiar în cetate! Ei doi și nimeni altcineva... Toată cetatea numai pentru ei! Ea făcuse rezervarea și se întrebau ce fel de cetate o fi, în condițiile în care cele mai multe cetăți, mult mai cunoscute, erau niște ruine, câteva urme de ziduri de jumătate de metru înălțime, gropi săpate de arheologi și, cu puțin noroc, niște cioburi de oale.

Cel mai probabil, era vreo pensiune vecină cu rămășițele cetății, dar oricum nu mai conta. Important era că erau doar ei doi, singuri, neștiuți de nimeni, departe de rutina zilnică, de paradoxul monotoniei încapsulate în agitația vieții din marile orașe, departe de orice. Harta după care se ghidau și pe care ea o ținea desfășurată în poală, arăta că mai sunt doar câțiva kilometri, așadar, în cel mult jumătate de oră ar fi trebuit să ajungă.

Deși lui prea puțin îi păsa dacă este sau nu o cetate *funcțională*, ea părea un pic încordată. Doar ea se ocupase ca de obicei de problemele administrative și n-ar fi vrut să dea greș nici de data aceasta. Așa încât, ca să-i risipească îngrijorarea, și-a zis că ceva muzică ar mai micșora tensiunea. S-a gândit puțin ce s-ar potrivi momentului și a început să manevreze player-ul mașinii.

2

Muzica acoperea torsul motorului. Un ritm care se suprapune până la identitate cu ritmul biologic, cu cadența gândului, versuri care pot fi răstălmăcite în felurite chipuri. Splendid. În viața mea secretă, sunt singur și asta poate părea un paradox. De ce aș avea o viață secretă ca să fiu singur? De fapt, îmi construiesc o viață secretă așa cum vreau eu, cum nu pot s-o fac, de cele mai multe ori, în viața reală. O populez cu ce și cu cine vreau eu, îi dau un sens și un scop așa cum cred eu că viața ar trebui să aibă. Din când în când, pendulez între cele două vieți, sau cel puțin așa am impresia, mă refugiez când într-una, când într-alta, și nu mai știu care e reală și care e imaginară. De ce oare viața pe care o consider reală, n-ar fi, de fapt, tot o viață imaginară, proiectată de subconștientul meu? Și totul este o iluzie, culminând cu viața secretă creată în viața imaginară... Și tot așa. Vieți în alte vieți, ca o regresie la infinit.

Viețile lor secrete se intersectaseră într-un moment oarecare. Cu siguranță, fiecare își scrisese propriul scenariu al vieții imaginare, însă unul dintre capitole părea să fie comun. Și de aici totul cursese normal. Își permiteau acest lux, de a evada din viața reală și de a mai adăuga câte o pagină la capitolul comun al vieții lor secrete.

Pentru perioade infime de timp, totul devenea altfel. Conta fiecare detaliu, fiecare clipă avea să devină importantă și re trăită de sute de ori, înapoi în viața reală, ori de câte ori mizeria cotidiană făcea apel la un substitut. Și erau norocoși că aveau acel substitut pe care să-l translateze la nevoie.

Oare translația asta ar putea fi totală, în sensul în care această viață secretă, desenată cu grijă, vecină cu perfecțiunea, ar putea deveni chiar viața reală? Sigur. Dar atunci, o altă viață secretă ar fi inventată, pentru că perfecțiunea vechii vieți secrete ar fi erodată de rutină, de dogme, de impac-tul cu realitatea impură. Și apare subit nevoia de a scrie un alt scenariu secret, după vechiul model, sau poate unul cu desăvârșire nou. E doar o chestiune de imaginație brodată pe negativul noii vieți reale. Sunt oameni care au curajul de a înlocui aceste scenarii, poate de mai multe ori în

viață. Rezultatul e tot timpul același. O altă viață secretă. Până murim. Murim mai întâi în viața secretă și după ceva timp, murim de-a binelea.

Ați văzut câți oameni morți umblă pe străzi? Ei au impresia că sunt vii, dar au murit în viața lor secretă și sunt doar niște actori care joacă după un scenariu pe care alții l-au scris deja pentru ei, la care nu au avut nici măcar cea mai mică contribuție. Un teatru de păpuși în care ațele nu sunt manevrate de vreo putere divină, ci de noi înșine. Cu o mână pe ațele noastre, cu cealaltă pe ale celor din jur. O împletire de mâini și ațe care se înnoadă, se gătuie, iar într-un sfârșit ne sufocă.